

DOBROU CHUŤ, JOANNE...

Čtvrtek, 27 března 2014

Moje manželka Joanne se rozhodla tohle jaro dokončit psaní své nové knihy. Aby k tomu měla naprostý a úplný klid, ukončila dovolenou v Asii o čemž dříve, vrátila se do Dawsonu a za pár dní ušla s našimi mladými holkou Mary a jejím kamarádem Marlenem 40 kilometrů přes průsmyk Hart Pass k našemu prvnímu srubu na West Hart River.

Tam ji mladí lidé opustili a vydali se přes další průsmyk k druhému (a další 32 km vzdálenému) srubu na Rae Creek.

A tak Joanne sama samotinká týdně psala, nabíjela notebook ze solárního panelu - a znovu psala. Už byl v době zpět doma, mluvil s ní každých pár dní satelitním telefonem a chystal výpravu za účelem jak doplnění potřeby tak za účely manželkami, nebo chcete-li romantickými.

Ale co mě nechtěl, zazvonil telefon a Joanne dostala nabídku k práci. Převzít od učitelky, která šeká potomka, na poslední chvíli místo prázdninami 2. týdnu místní školy. A to byla díky místním učitelským platbám nabídka natolik lákavá, že ji nešlo odmítnout.

Tak jsem nastartoval svůj nový skútr a jel vyzvednout smutnou Joanne, kterou jsem pak i s jejím obrovitým newfoundlandákem Jedem potkal v polovině cesty. Její jedinou úchou byly blízkící se týdenní jarní prázdniny, na které jsme naplánovali cestu zpět do divočiny. A taky že jo. Po dvou týdnech vyrazila Joanne se svou mnohem mladší kamarádkou Maleenou už v pátek, já je následoval na svém skútru Arctic Cat o den později. Potkal jsem je za polovinou cesty. Bylo krásné slunečné počasí, obě dámy pochodovaly volným krokem s rukama v kapsách, vesele a betajíce, protože jim Jeddy táhl veškerou výstroj na dvou saních. Jed byl pojmenován po legendárním

mountain-manovi Jeddediah Smithovi a své jméno si plně zaslouží. Aťekly mi, že na něm nemám ten veškerý ekat, že b druhou noc spát ve sněhu pod smrčkem.

Opustil jsem je tedy, dojel ke srubu, zatopil, uvařil si nesmírně zdravé nudle s párkem a vnímal tu krásu kolem. Váš tm po tom všem cestování po Bangladéši, Indii, Thajsku a České republice je taková noc o samotě, 40 kilometrů od nejbližší silnice a 60 kilometrů od nejbližšího obydlí, nezapomenutelným zážitkem. Ale to a mír nemá dlouhého trvání. Druhý den dorazily obě děti a ještě ten samý večer se objevily v prázemí, který vede k Lake Creek, dvě světla. Mary, Marlen a 9-ti měsíční novofoundlandská Cleopatra. A tak nás bhem dalších hodin v malinkém srubu - velikosti 14x14 stop - 5 lidí a 4 psi... Přítel den se navíc ješ na ať a přátelský pokec stávil nás starý kamarád Andrew s Joanniným bývalým manželem Wayneem, a o den později Maryina kamarádka Bonnie s manželem Johnem. Tedy nával lidí i psů, v tomhle místě naprosto okující a neobvyklý. Naštěstí neměly ani tyto jinak milé návštěvy dlouhého trvání a nakonec jsme přece jen s Joanne přišli v krásné přírodě Ogilvie mountains pár dnů sami.

Ony se v tuhle jarní dobu už kořenná zvířata lovit nesmí, ale v bushi je práce vždycky dost. Hlavně když vám do srubu každé léto nabourá medvěd. Takže se žádná velká zahálka nekonala, ale bylo to přesto nádherné.

Já si zrovna večer vyšel na krátkou procházku za účelem kontroly králičích ok po proudu říčního ramena, u kterého stojí náš srub. Šel jsem díky prvnímu ledu, na kterém nebyl sníh, poměrně tiše a tak jsem ani nevyplašil králíka, který asi jen 15 metrů přede mnou přehopkoval led. Tihle králíci se správně nazývají podle svých velkých tlapek snowshoe hare, tedy "sněžnicový zajíc" a dají se v létě lovit celkem snadno. V zimě se však zbarví na bílo a nejsou na sněhu téměř vidět. Připravil jsem si k výstupu malorážku, doufaje, že se zajíc v houštinách, které vedou k dalšímu říčnímu ramenu. Udělal jsem několik rychlých kroků ve sněhu, abych ten pelásek dal. A já okamžitě zjistil proš. Těsně přede mnou totiž běhl v jeho stopách krásný velký rys. Oba se se jsem se nehýbal a že vítr foukal směrem od něho, si mě ani on nevšiml. Oba mi mizeli z očí v houštinách, které vedou k dalšímu říčnímu ramenu. Udělal jsem několik rychlých kroků ve sněhu, abych lepšší výhled a opravdu jsem rysa znovu zahlédl. Byl na ledě, asi 80 metrů ode mě, ale díky tomu, že jsem rychlou chůzí udělal hluk, už o mě věděl. Naštěstí e pohledy se na chvíli stěly a váš přete že to byl to moment, na který nezapomíná. Pak se rys otočil a bleskově zmizel.

Já se po jeho stopách pomalu prodral houštinami na otevřené místo, kde jsem ho naposled viděl a tam na mě čekalo překvapení. Nešťastný sněžnicový zajíc tam ležel a vypadal, jako by spal. Když jsem ho všiml, zadní nohy do vzduchu, bylo vidět že má zlomený vaz a z huby mu začala téct krev. Připadlo mě, než připravil rysa veškeré a tak jsem zajíce nechal na místě a šel zpátky do srubu.

Asi za pát hodiny jsme se vrátili i s Joanne a fořákem a zjistili, že se rys pro svou kořist nevrátil. Věchno jsme tedy vyfotili a já zájce hned na místě stáhl a vyvrhl.

Teď, o jeden den později, jsou vnitřnosti pořád je tam, kde jsem je nechal. Pomalu je ale ozobávají ptá zvaní Whisky Jacks (edé sojky).

Teplota klesla o 20 stupň a dnes ráno bylo -32 C. Joanne je i s Jedem u na cestě zpět domě přes Hart Pass a j zítra budu následovat. Sejdeme se, doufám, někde na posledních kilometrech stezky, před místem, kde na nás čeká zaparkovaný pickup, a pojedeme domě.

A se Joanne vrátí v pondělí večer z práce, má se pustit rovnou do jídla. Bude zajeří gulá s houskovým knedlíkem.

MIKIN, psáno ve srubu na West Hart River